Az elmúlt évtizedekben komoly harcot folytattak a babonaság ellen. Sikertelenül. Napjainkban egyre erősebben tör felszínre a csodavárás iránti igény, ami varázslásban, olykor hiszékenységben, vagy csak kíváncsiságban kerül felszínre. Láthattuk Marx György portréjában, hogy a fizikus, asztrofizikus, tudománytörténész alaposan ismerte, értette és alkalmazta az asztrológiát. Babonás lett volna? Kizárt! Látni fogjuk a későbbiekben, hogy Kákosy László egyiptológus, aki szintén világhírű tudósunk volt – ugyancsak ismerte, értette és alkalmazta az asztrológiát. Babonás lett volna? Aligha! Említhetnénk ma élő tudósokat is, akik ugyancsak ismerik és művelik ezt a különleges csillagtudományt – anélkül, hogy babonások lennének.. Akkor hát babonaságról, bolondságról, vagy valami egészen másról van szó?

Miért babonásak az emberek?

Az Ember – valamikor szerves része volt a Természetnek, de a rohanó, sürgető, a mindent megismerni, megszerezni akaró ember elszakadt a Természettől. A nagyvárosi ember – bár milyen furcsán hangozzék is – leghamarabb a legtávolabbi csillagokkal találkozik. Esténként, ha poros – dohos bérháza tenyérnyi udvaráról, vagy panelrengetegéből felnéz az égre – lát egy zsebkendőnyi égboltot és néhány csillagot. A csillag mindig a fényt, a sötétség ellenére is létező világosságot, egyfajta biztatást mutat. Hányan és hányan várják, hogy egy hullócsillag teljesítse – amúgy lehetetlennek tűnő kívánságukat. Társra vágyik, szerelemre, pénzre? Hiszi, hogy egy hullócsillag megoldja.

Forrás: telehold.hu